
Nødvendigt Forum

initiativ til bevarelse af dansk selvstændighed

NR. 91

MAJ 2019

Kampen mod EU's lukkethed og topstyring

Af Ole Nors Nielsen

I 1999 og 2004 fremlagde EU-kommissionen to havnedirektiver, der kort sagt ville udslette havnearbejde som erhverv til fordel for underbetalte søfolk. Ved et tæt samarbejde havnearbejderne imellem worldwide, fagforeninger, internationale organisationer, nationale og EU politikere lykkedes det begge gange at få direktiverne nedstemt.

Siden da har vi oplevet masser af angreb på vores danske arbejdsmarkedsmodel, hvor DA og HF (LO) aftaler løn- og arbejdsforhold.

Jeg kan nævne: EU domstolen har forrang for nationale retssystemer, heri bl.a. arbejdsretten. I Danmark har vi ingen mindsteløn, alligevel har EU domstolen fastslået mindstelønninger i vores forskellige overenskomster. EU har vedtaget de såkaldte carbogtagersler, som groft sagt betyder, at udenlandske chauffører lever under slavelignende tilstande. Seneste eksempel: vognmand Kurt Beiers udnyttelse af filippinske chauffører. Sådant noget svineri kan kun opstå, fordi EU lovgivning ikke har straf-

ferammer. Det er op til de nationale stater. Fagbevægelsen kæmper for en social protokol, som vil give faste rammer på arbejdsmarkedet og bl.a. respektere de nationale love og overenskomster på arbejdsmarkedet. EU har vedtaget en socialsøjle, som kun er hensigtserklæringer, altså helt ubrugelig. EU har skabt mange nye jobs siden krisen, men det er minijobs og 0 timers kontrakter. Se bare Tyskland. Her er der 8 – 10 millioner, der må have flere jobs for bare at klare de basale udgifter. Det findes kun et ord for det, SOCIAL DUMPING.

For at understrege hvor store problemerne er, har mit fagforbund 3F ansat to lobbyister i Bruxelles for at påvirke den asociale arbejdsmarkedspolitik.

Vi skal have magten tilbage og det skal bl.a. ske ved massive oplysninger om EU's topstyring og lukkethed. Så den dag vi, får chancen for at stemme nej til EU, vil det ske på et oplyst grundlag.

Ole Nors Nielsen, Aalborg, er 60 år og har arbejdet i SID/3F i 22 år, før havnearbejder i 17 år, faglig spidskandidat og nummer 3 på liste N til EP-valget den 26.05.19. Ole Nors har beskæftiget sig med EU-politik i almindelighed og arbejds- og socialpolitik i særdeleshed i mere end 20 år.

NØDVENDIGT FORUM

Redaktion:

Thorkil Sohn (ansvarshavende efter loven)

Christian Munk

Niels Holger Hansen

Lona Friborg

Adresse på redaktionen:

Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing,

tlf. 9749-5407

thorkil.sohn@mail.dk

Skribenter i dette nr.:

Finn Østrup

Jesper Jespersen

Helge Rørtoft-Madsen

Torben Bramming

Christian Munch

Thorkil Sohn

Mads Engelund Larsen

Ole Nors

Udkommer 1-2 gange årligt

Tryk og sats:

www.skabertrang.dk

ISSN 0905-4928

Foreningen

Nødvendigt Forum

Initiativ til bevarelse af dansk selvstændighed

Sekretær:

Christian Munch

Skolevej 1, Nustrup, 6500 Vojens

Tlf. 74 87 12 26

Mail: chmu@km.dk

Kasserer:

Lona Friborg

Ribersgade 2, 3. tv., 8700 Horsens

Tlf. 75 66 73 83

Mail: lona.friborg@gmail.com

Foreningens bankkonto:

1551-9733310

Kontingent:

150 kr. årligt inklusiv abonnement.

I styrelsen:

Lona Friborg, Ribersgade 2, 3. tv.,

8700 Horsens, Tlf. 75 66 73 83

Niels Holger Hansen, Vesterled 59, 6650 Brørup,

Tlf. 76 60 00 30

Poul Thorup Kristensen,

Runebakken 64, 6500 Vojens. Tlf. 24 29 06 62

Christian Munch, Skolevej 1, Nustrup, 6500 Vojens,
Tlf. 74 87 12 26

Lars Paludan, Skovlyvej 3, 7755 Bedsted Thy,
Tlf. 97 95 93 69

Niels Petersen, Hovedvejen 33, Kærbølling,
6780 Skærbæk, Tlf. 74 75 33 64

Thorkil Sohn, Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing,
Tlf. 97 49 54 07

Jørgen Grøn,
Sjøstrupvej 63, 9600 Års, Tlf. 98 62 18 14

Helge Rørtoft-Madsen,
Næbvej 49, 4720 Præstø, Tlf. 26 82 55 62

KÆRE LÆSER AF NØDVENDIGT FORUM

Du sidder nu med blad nr. 91 i hånden.

Vi nærmer os hastigt EU-parlamentsvalget den 26. maj, og derfor er det vigtigt at få udbredt så mange facts om EU som muligt. Denne gang sender vi også bladet til samtlige medier i Danmark samt EU-ordførerne for alle opstillingsberettigede partier.

Der indkaldes til Landsmøde søndag den 10. november 2019 på Askov Højskole. Se omtalen andetsteds i bladet.

I god tid før Landsmødet vil vi udsende et kort nyhedsbrev, hvor vi bl.a. vil meddele navnet på taleren.

Vi håber, at du stadig vil bakke op om bladet og betale kr. 150,00 eller et beløb efter eget valg. Vi vedlægger et indbetalingskort (kan betales over Netbank). Du kan også overføre til reg.nr. 1551 konto nr. 973 3310.

På forhånd tak for alle bidrag.

God fornøjelse og et godt EU-valg

Lona Friborg, Landskasserer

” Det er tilladt at citere fra bladet på betingelse af at Nødvendigt Forum angives som kilde.

Artiklerne er udtryk for forfatterens holdninger og derfor ikke nødvendigvis identiske med foreningens holdninger.

Til medlemmerne og andre læsere

Dette er Nødvendigt Forums blad nr. 91, og det udsendes lige før EU-parlamentsvalget, som jo er en naturlig anledning til at sætte fokus på forholdet mellem Danmark og EU.

Det ser nemlig ikke ud til, at EU-tilhængerne har sat ambitionerne og tempoet ned for yderligere "integration" – som det så fint hedder – i EU. Selv om det jo i virkeligheden nærmest betyder, at nuets politikere kritikløst sælger ud af Danmarks selvstændighed og vort folkestyre.

Et eksempel herpå er ønsket om, at Danmark ophæver det såkaldte forsvarsforbehold. Et træk, der skal ses i sammenhæng med bl.a. den franske præsident Macrons forslag om en EU-hær. Selv om vi må forvente, at forslaget søges "solgt" gennem en masse forklaringer om fredsbevarende aktioner, humanitær indsats og minerydning mv., så kan vi kun frygte, at det ender med, at danske unge skal i krig for EU-unionen, hvis det går den vej, som det altid har gået i EU, nemlig yderligere "integration". I den forbindelse bringes et åbent brev til regering og Folketing mv. fra Helge Rørtoft-Madsen og Thorkil Sohn om hvorvidt ophævelse af forsvarsforbeholdet er forenelig med Grundloven. Vore grundlovsfædre har nemlig givet forsvars- og udenrigspolitik en særlig status i Grundloven – formentligt fordi de indså, at slige sager bør styres af os selv.

Også på andre områder arbejdes der med at sluse Danmark yderligere ind i EU-unionen, idet der er tanker om at tilslutte os den såkaldte "bankunion". En artikel herom af Finn Østrup er derfor også aktuell. Og økonom Jesper Jespersen skriver om EU's generelle indflydelse på dansk økonomi.

Desuden har Helge Rørtoft-Madsen lavet en sammenskrivning/omformulering af en artikel af afdøde Kai Lemberg om EU's mangel på demokrati. Også en artikel af Helge Rørtoft-Madsen om begrebet suverænitet er central i bedømmelsen af vort forhold til EU.

Og så er der en artikel af Ole Nors, der er kandidat til EU-parlamentsvalget for Folkebevægelsen mod EU og har et indgående kendskab til arbejdsmarkedsforhold pga. sit lange arbejde i fag-

bevægelsens tjeneste og kampen mod EU's lukkethed og topstyring, som er emnet for artiklen.

Også forholdene i andre EU-lande belyses med artikler af præst Torben Bramming om tyske forhold og sognepræst Christian Munch om "Brexit".

Endelig må vi ikke glemme et lille opråb fra Dansk Folkepartis Ungdom i Esbjerg ved formanden Mads Engelund Larsen – oprindeligt et læserbrev i JydskeVestkysten, som bringes her med forfatterens tilladelse.

Vi gør også opmærksom på vores hjemmeside, som let findes ved at "google" Nødvendigt Forum.

Med venlig hilsen
Redaktionen

Fædrelandenes Europa
eller
Europæisk Union

Hurra for Brexit

Af Christian Munch

Sognepræst samt medlem af styrelsen for Nødvendigt Forum.

Der kan være grund til at ønske tillykke med brexit og at kippe med både Union Jack og Dannebrog.

Nu har vi i månedsvis på TV set Kim Bildsø Lassen med et smørret grin og Ole Ryborg med et hånligt glimt i øjnene fryde sig over Theresa Mays vanskeligheder med at få en brexit-aftale vedtaget i House of Commons. Vi hører, at nu har EU's regeringsledere tabt tålmodigheden med England, og hårdtprøvede må de rejse til endnu et EU topmøde tvunget til at udskyde fristen for brexit endnu engang.

Det er et skuespil, som har stået på siden englænderne ved en folkeafstemning den 23. juni 2016 besluttede sig for at forlade EU. Brexit skulle være trådt i kraft fredag den 29. marts 2019, men i skrivende stund har englænderne fået forlænget fristen til 29. oktober 2019. Ved et topmøde har regeringslederne besluttet at sætte endnu en frist. Det betyder, at englænderne også skal deltage i EU-parlamentsvalget i maj. Tilhængerne af at give England en kortere frist for udtrædelse frygter med rette at engelske brexiteers i EU-parlamentet vil bruge deres tid på at forhindre en vi-

dereudvikling af EU og "Europas genfødsel", som den franske præsident Emanuel Macron ønsker sig. Tilhængerne af en lang frist håber måske, at the "brexiteers" ikke vil stemme til EU-parlamentsvalget, og at dampen vil gå af kedlerne hos modstanderne, og brexit kan undgås.

De, som nu hoverer over englænderne og Theresa May på rejse frem og tilbage over Den Engelske Kanal i penduldiplomati, skal sørge for at glæde sig, mens tid er. Nu er det deres moment. Det er nu Jean Claude Juncker med stålsat stemme skal sige, at den indgåede brexit-aftale er den bedste brexit-aftale og den eneste. Havde nogen forventet, at kommissionen og Jean Claude Juncker ville jævne vejen og gøre det nemt for England at forlade EU? Næppe. Det skal være svært, så ingen andre lande får den ide, at ønske sig det samme.

Det har da også virket til dels. Brexit bliver nævnt som en af tidens dårligdomme jævnsides med Donald Trump og klimakrisen. Meningsanalysebureauerne fastslår den ene gang efter den anden at tilslutningen til EU er rekordhøj. Og selv Enhedslisten, som ellers var de mest stålsatte, er begyndt at tvivle på en dansk afstemning om udtrædelse af EU.

Nu har EU-systemet sit kortvarige moment. Det skal Juncker, Løkke Rasmussen, Merkel og Macron udnytte. Så snart brexit er trådt i kraft, og handelsaktiviteten, rejselivet og den almindelige grænseoverskridende udveksling er tilbage i sin vante gænge, vil alle de sædvanlige dommedagsprofetier om økonomien vise sig at være grundløse. Vi har set det så mange gange, forudsigelser om økonomisk stagnation og national

krise; men gang på gang viser de sig ikke at holde stik. Tværtimod i England vil hjulene fortsætte med at rulle. De vil handle med USA, med Indien, med Kina og hele verden. I en globaliseret verden er det indre marked et fortidslevn. Handel er global og England har, når det er løst fra toldunionens snærende bånd, alle muligheder for at indgå internationale aftaler og handle frit.

For alt i verden må englænderne ikke acceptere at blive i toldunionen, sådan som Labour ønsker det. Når England har forladt EU, og den økonomiske undergang er udeblevet, vil englænderne vise sig som de fremtidsorienterede og globale, mens EU vil stå med det indre marked og høje toldmure omkring, som en lidt gammeldags protektionistisk gammeljomfru ude af trit med den globale tidsalder.

Jean Claude Juncker og Donald Tusk må udnytte den nuværende kritiske overgang til at skræmme alle, der kunne ønske sig at forlade EU ligesom englænderne. Når brexit er faldet på plads, har de ikke mere at sige. Når vi ser, at England klarer sig udmærket, vil Danmark sammen med flere lande ansøge om udtrædelse.

Derfor skal udtrædelse gøres så be-
sværligt for briterne som overhovedet
muligt. I stedet for at løse de over-
ordnede problemer gør EU-grænsen
til Nordirland til det store problem.
I en tid, hvor man ikke har styr på
de ydre grænser omkring EU, og de
indre grænser skiftevis bevogtes eller
ikke bevogtes, virker det underligt at
forlange, at netop forholdene omkring
den nordirske grænse skal være fuld-
stændig regulerede og tydelige. At
det nordirske grænespørgsmål er
vigtigt, er der ikke nogen grund til at
være i tvivl om, men det er ikke det,
der hindrer England i at træde ud af
EU. Man forlanger med den forelig-
gende brexit-aftale, at det engelske
parlament skal acceptere, at en ud-
trædelse af toldunionen udsættes,
indtil EU ensidigt har godkendt en
løsning af det irske grænseproblem.
Det har det engelske parlaments un-
derhus tre gange klogelig sagt nej
til. Theresa Mays regering skylder
det engelske folk et brexit. Og på et
eller andet tidspunkt må det vel også
gå op for de ledende personer i EU-
systemet, hvem de så er, at EU tager
sig bedst ud ved at imødekomme
englændernes ønske og give dem
deres frihed.

Nødvendigt Forums LANDSMØDE

Askov Højskole
Maltvej 1, Askov, 6600 Vejen

Søndag den 10. november 2019
kl. 14.00 – ca. 17.00

PROGRAM

Velkomst og indledning v/Christian Munch

Derefter foredrag
(Navnet på taleren oplyses senere)

Efter foredraget er der fælles kaffebord – pris kr. 50,-

Vi slutter med den ordinære generalforsamling:

1. Valg af dirigent
2. Valg af referent
3. Beretning v/Christian Munch
4. Fremlæggelse af regnskab og budget til godkendelse
5. Valg af styrelsesmedlemmer og suppleanter.
Af nuværende styrelsesmedlemmer er følgende på valg:
- Lona Friborg
- Niels Holger Hansen
- Christian Munch
Forslag til kandidater til styrelsen skal indsendes senest 1 uge før Landsmødet til kasserer Lona Friborg på mail: Lona.friborg@gmail.com eller tlf. 7566 7383.
6. Valg af revisor:
Der er ikke længere lovkrav om, at foreninger skal have en revisor.
7. Eventuelt

EU-traktaten **begrænser** det økonomiske råderum

Af Jesper Jespersen

Professor i økonomi ved Roskilde Universitet.

EU-TRAKTATEN MINDSKER RÅDERUMMET I DEN ØKONOMISKE POLITIK

Den økonomiske krise i 2008 ramte EU-landene meget forskelligt. Medlemslandene havde derfor behov for at kunne føre en økonomisk politik, der var tilpasset hvert enkelt lands specifikke forhold. Den mulighed eksisterer ikke for de lande, der har afgivet deres monetære suverænitet til Frankfurt og Bruxelles ved at acceptere euro'en. De har ikke længere egen centralbank, men en fastlåst valutakurs og et statsbudget, der skal godkendes i Bruxelles, inden det kan vedtages i det nationale parlament. Det havde den konsekvens, at euro-zonen set under ét hang i slæbesporet igennem hele finanskrisen. Og ikke nok med det: den lave vækst var meget, meget ulige fordelt inden for euro-zonen, idet Tyskland voksede med knap 15 pct., mens Grækenlands økonomi skrumpede med ikke mindre end 25 pct.

Noget bedre så det ud for de EU-lande, der stadig har deres egen valuta. De blev samlet set langt mindre hårdt ramt af finanskrisen. Det gjaldt ikke mindst de lande, der førte en aktiv penge- og finanspolitik og ikke lod sig begrænse af EU-traktatens krav om at underskuddet på statsbudgettet ikke må overstige 3 pct. af BNP. Ligesom disse lande fortsat kan trække på deres egen centralbank og fastsætte valutakursen efter udviklingen på betalingsbalancen. Her er Sverige, Polen, Tjekkiet og Storbritannien eksempler på de EU-lande, der rent

faktisk benyttede deres monetære og finanspolitiske suverænitet med en betydelig succes. I det de alle havde en økonomisk vækst, der lå højere end gennemsnittet for euro-zonen – i øvrigt ligesom USA, se figur 1. Den mulighed benyttede Danmark sig ikke af, hvorfor dansk økonomi også hang i slæbesporet på linje med euro-zonen.

EGEN VALUTA ER VIGTIG I KRISETIDER

Læren heraf er åbenbar. I krisetider er det vigtigt at have et fuldt økonomisk politisk beredskab til rådighed. Det vil sige, at regeringen kan disponere over både finans-, penge- og valutapolitiske instrumenter og afpasse dem til krisens omfang og karakter. Her blev euro-landene sat skak-mat – navnlig de af landene, der havde et underskud på betalingsbalancen på grund af en for ringe konkurrenceevne. De havde fraskrevet sig det vigtigste instrument: valutakursen. Herved havde de gjort sig helt afhængige af at kunne låne i overskudslandet Tyskland. For uanset at det er den samme valuta, der benyttes i Tyskland og f.eks. Grækenland, så kan den tyske stat (med et rekord stort overskud på betalingsbalancen) stille sparekrav til de lande, der har et underskud på betalingsbalancen (og statsbudgettet). Og det benyttede Tyskland sig af understøttet af både den europæiske centralbank (ECB) og den internationale valutafond (IMF). Det gav en skævtrækning af væksten i euro-zonen. Tyskland kunne eksportere sig ud af krisen; mens de sydeuropæiske lande måtte spare sig til betalingsbalanceligevægt. En udvikling der ses tydeligt i tallene for BNP-væksten, se figur 1.

Den generelt lave vækst i euro-zonen kan således henføres til den fælles valuta og det deraf følgende krav om en (alt for) stram finanspolitik. Denne fejlslagne politik blev ydermere forstærket i 2012 – midt under finanskrisen – af den såkaldte finanspagt, som euro-landene blev påtvunget. Den havde til formål at påtvinge euro-landene en permanent begrænsning af underskuddet på de offentlige budgetter. Nu skulle der i fremtiden være strukturel ligevægt på de offentlige budgetter. Det betyder, at euro-landene herved i fremtiden er afskåret fra at føre en ekspansiv finanspolitik, dvs. underbudgettere, når krisen rammer næste gang.

I betragtning af, at stort set alle EU-landene oplevede et direkte fald i deres BNP fra efteråret 2008 til udgangen af 2009 på ikke mindre end 5 pct., er det åbenbart, at euro-landene vil have et væsentligt svagere kriseberedskab i fremtiden. I dette perspektiv er det helt ubegribeligt, at den danske regering tilsluttede sig finanspagten i 2012. Den blev efterfølgende implementeret i dansk lovgivning i form af Budgetloven med virkning fra 2014, hvilket var en medvirkende årsag til at dansk økonomi hang i slæbesporet.

HVAD ER LØSNINGEN PÅ DEN PERMANENTE EURO-KRISE?

Forløbet i euro-zonen fra 2008 og til i dag har klart demonstreret, at de europæiske lande har en så forskellig økonomisk struktur, at der på ingen måde er tale om et 'optimalt valutaområde'. Tværtimod splitter den fælles valuta og det tilhørende regelsæt det europæiske samarbejde og fællesskab, hvilket er åbenbart.

Spørgsmålet er derfor, hvorledes kan det ændres. Den rationelle beslutning ville være at genetablere de nationale valutaer – således som det er set tidligere i Europas historie. Da Sovjetunionen gik i opløsning, var egen valuta det første de nye stater sikrede sig. Da Tjekkoslaviet blev delt, fik hvert land sin egen valuta osv. osv. Men det kræver en gensidig overenskomst – og her vil ikke mindst Tyskland stille sig på bagbenene, da det har haft en enorm fordel af at kunne udkonkurrere de sydeuropæiske industrier og derigennem opbygge et årligt betalingsbalanceoverskud

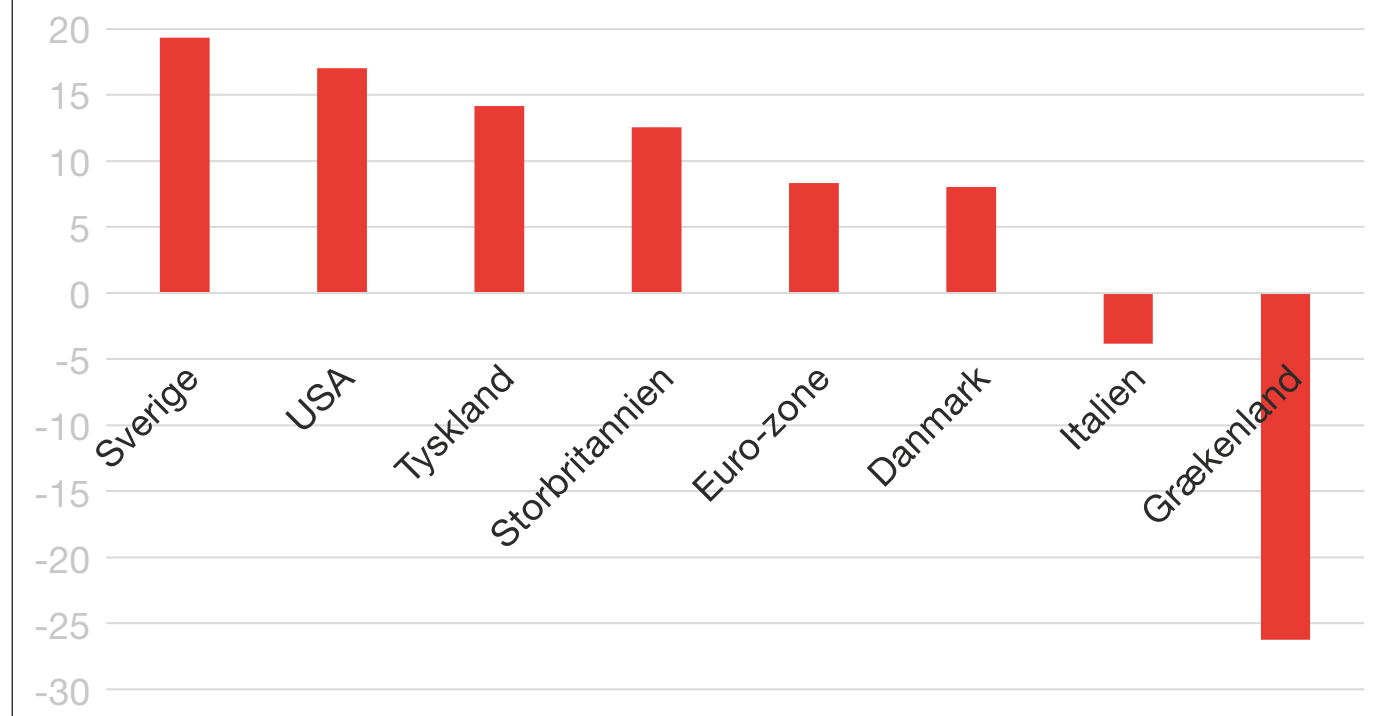
på ca. €300 mia. Dette overskud giver Tyskland en enorm euro-politisk magt; for herigennem kan Berlin diktere lånevilkårene og gennemtvinge sin Europa-politiske strategi.

En mindre radikal og måske derfor ikke helt så urealistisk løsning ville være, at gennemføre en mindre ændring af EU-traktaten, hvorigenem det sikres, at alle EU-lande med et overskud på betalingsbalancen (altså også Danmark) skal indbetale – lad os sige halvdelen af overskuddet – til en europæisk investerings- og solidaritetsfond. En fond der i så fald ville råde over et investeringsbe-

løb, der ville have samme størrelse, som det budget EU-kommissionen i dag har til rådighed på ca. €150 mia. Denne investerings- og solidaritetsfond ville kunne skabe fornyet vækst navnlig i de svage EU-økonomier, men samtidig finansiere en omstilling af EU's energisystem, infrastruktur og transportsystemer til bæredygtig udvikling!

Det ville kunne skabe en fornyet begejstring for det europæiske samarbejde med en grøn og solidarisk profil!

Figur 1. BNP-vækst, 2007-2018

Kilde: OECD, Economic Outlook, 2018

Bankunionen: Hvad er konsekvenserne for Danmark?

Af Finn Østrup

Cand. polit. og professor ved
Copenhagen Business School.

Spørgsmålet om dansk deltagelse i bankunionen er igen blevet bragt på bane af Lars Løkke Rasmussen, der i oktober mente, at man eventuelt kunne have undgået sagen med hvidvask i Danske Banks Estlands-filial, hvis Danmark havde deltaget i bankunionen. I forvejen har regeringen nedsat et udvalg, som skal se på konsekvenserne af en dansk deltagelse i bankunionen. Det er hensigten, at udvalget skal komme med en rapport i efteråret 2019.

Der må sættes spørgsmål ved, om det er en god ide, at Danmark deltager i bankunionen. Flere argumenter taler imod.

FOR DET FØRSTE vil der blive en stor afgivelse af suverænitæt. Hvis Danmark vælger at deltage i bankunionen, vil tilsynet med de danske penge- og realkreditinstitutter således overgå til Den Europæiske Centralbank (ECB), og det vil være en EU-myndighed (Afviklingsinstansen), som skal træffe afgørelse om, hvorvidt et dansk penge- eller realkreditinstitut skal lukke eller sælges til udenlandske ejere. Det kan få alvorlige følger for dansk økonomi, hvis ECB og den fælles EU-myndighed til håndtering af kriser under en krise skulle finde på at beslutte, at for eksempel Danske Bank, Nykredit eller Jyske Bank skal lukke eller eventuelt overtages af en udenlandsk bank.

FOR DET ANDET indebærer en dansk deltagelse en indskrænkning af demokratiet. Det er kendetegnende for et demokrati, at folket er med til at vælge de repræsentanter, som træffer beslutninger med gyldighed for det pågældende lands borgere og virksomheder. Bankunionen indebærer et brud med dette princip, idet beslutninger med gyldighed for danske borgere og virksomheder vil blive henlagt til et organ (ECB's Styrelsesråd), som den danske befolkning ikke har været med til at udpege. Det indebærer også en indskrænkning af demokratiet, at afgørelser i Afviklingsinstansen og ECB vil blive henlagt til en kreds af personer, der ikke må modtage instrukser fra folkevalgte instanser.

FOR DET TREDJE er det sandsynligt, at bankunionen vil øge den finansielle ustabilitæt. Der lægges med reglerne i bankunionen op til, at kriser i deltagerlandenes banker fremover skal løses uden anvendelse af offentlige midler, hvilket indebærer, at en nødlidende bank enten skal lukkes, sælges til en anden bank, eller at bankens gæld skal nedskrives. Det svarer til det system for bankkriser, som danske politikere indførte med den såkaldte Bankpakke 3 i 2010. Det var ikke nogen succes. Bankpakke 3 indebar stor usikkerhed, idet investorer løbende blev tvunget til at vurdere, om en bank var solid eller ej. Usikkerheden medførte en forøgelse af finansieringsomkostningerne i de danske banker. I oktober 2013 besluttede de danske politikere, at vigtige

danske finansielle institutter (de såkaldte SIFI-institutter) fremover ikke skal håndteres efter Bankpakke 3. Det kan altså konstateres, at man nu på europæisk plan er ved at gentage den fiasko, som man i Danmark havde med Bankpakke 3, og som danske politikere måtte opgive.

Til fordel for en dansk deltagelse i bankunionen har særlig to argumenter været fremhævet, nemlig for det første at bankunionen vil styrke tilsynet med finansielle virksomheder, og for det andet at Danmark ikke vil stå alene med omkostningerne, hvis en stor dansk finansiel virksomhed skulle bryde sammen. Der kan sættes spørgsmål ved begge argumenter.

Det er muligt, at effektiviteten af det danske finansielle tilsyn tværtimod vil gå ned, når danske myndigheder – som det er tilfældet i bankunionen – skal arbejde efter instruks fra Den Europæiske Centralbank. Det gavner heller ikke effektiviteten, at Den Europæiske Centralbank må antages at være dårligere informeret om danske forhold end de danske myndigheder selv. Med hensyn til argumentet om mindre omkostninger i tilfælde af en ny dansk finanskrise er der ikke nogen automatik med hensyn til, om Danmark ved et sammenbrud i et stort dansk institut vil modtage midler fra de andre lande i bankunionen. Det vil således suverænt være op til den fælles EU-myndighed for håndtering af kriser (Afviklingsinstansen) i hvert enkelt tilfælde at træffe beslutning om, hvorvidt der

Manipulationen med ordet **suverænitet**

Af Helge Rørtoft-Madsen

Fhv. sognepræst samt medlem af styrelsen for Nødvendigt Forum.

skal tildeles støtte ved håndteringen af et kriseramt institut.

Endelig er der ingen grund til at gå med i bankunionen for at få et stærkere finansielt tilsyn eller en mindre risiko i det finansielle system. Danmark kunne selv gennemføre reformer. Som en begyndelse kunne det undersøges, hvad der måtte være galt i Finanstilsynet, samt hvad der kunne gøres for at rette op på eventuelle problemer. Der kunne også gennemføres reformer, som mindsker omkostningerne ved et sammenbrud i en dansk finansiell koncern. En oplagt mulighed vil være at gennemføre en opsplitning af de store danske finansielle koncerner, for eksempel ved at stille krav om, at aktiviteter i udlandet skal lægges i særlige selskaber. En opsplitning kunne også gavne konkurrencen på de finansielle markeder og derved være til fordel for dansk erhvervsliv.

**STØT
KAMPEN FOR
AT FRIGØRE
DANMARK
FRA UNIONEN**

– BLIV MEDLEM AF

**NØDVENDIGT
FORUM**

I EU-debatten hører man ikke så sjældent en meget smukt lydende og besnærende påstand fra EU-tilhængere om, at når/hvis vi afgiver dansk suverænitet, så opnår vi mere suverænitet på EU-plan. Som om det er en god investering at afgive suverænitet. Men det er en komplet misforstået, falsk og forvirrende måde at tænke og tale om suverænitet på.

For ganske nylig benyttede en jurist og tidligere ministeriel embedsmand, som i mange år har betjent og rådgivet danske regeringer i EU-jura og i grundlovssagerne, denne besnærende, men falske – for ikke at sige løgnagtige – talemåde i en kronik om Brexit. Nu, da han ikke længere er embedsmand, men talsmand i en politisk tænketank, finder han det åbenbart ikke så galt at forsynde sig imod sin juridiske ekspertise. I kronikken citerede han ganske vist den engelske parlamentariker Dame Beckett for at udtale sig på den besnærende måde i

det britiske parlament og føjede derefter selv til, at

”i en globaliseret verden kan suverænitet udøvet i fællesskab give mere reel suverænitet til de enkelte stater, end hvis man står ene over for de andres fælles suverænitetsudøvelse”.

Det lyder da indlysende rigtigt, ikke sandt?!

Men meningen i de to sætninger er ikke bedre end det, den skarpsindige jurist og politiker Viggo Hørup kaldte ”det vitterlige vås”. For i de to sætninger begås der tre fejl, som forfalsker og forvirrer begrebet suverænitet:

FOR DET FØRSTE: forestiller man sig, at suverænitet er noget der kan deles, men suverænitet kan ikke deles, suverænitet er tværtimod udelelig. Derfor kan der ikke opnås suverænitet ved at dele suverænitet.

FOR DET ANDET: når/hvis man afgiver suverænitet, så miste man den – og der opnås ingen anden suverænitet til gengæld.

FOR DET TREDJE: suverænitet er ikke det samme som politisk indflydelse (at ”sidde med ved bordet”) – at forveksle de to ting er grov begrebsforvirring. Men den falske og manipulerende tankegang vil sikkert blive brugt igen i valgkampen op til EU-parlamentsvalget. Derfor er det vigtigt, at vi er i stand til at afsløre dens falskhed og sige den imod, fordi den er falsk.

Åbent brev til statsministeren, regeringen, folketinget og udenrigspolitisk nævn

Fra Thorkild Sohn, fhv. efterskoleforstander, cand. jur. og Helge Rørtoft-Madsen, fhv. sognepræst og formand for Folkeafstemningskomite2010, der stod bag retssagen om Lissabontraktaten. Begge er medlemmer af styrelsen for Nødvendigt Forum.

OM DET DANSKE FORSVARSFORBEHOLD OG GRUNDLOVEN

Med dette åbne brev gør vi opmærksom på, at spørgsmålet om hvorvidt Grundloven tillader Danmark at tiltræde Lissabon-traktatens udenrigs-, sikkerheds- og militærpolitiske bestemmelser, hvis det danske forsvarsforbehold afskaffes, aldrig er blevet forfatningsretligt undersøgt og vurderet. Og at en sådan undersøgelse er påkrævet i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt det danske forsvarsforbehold skal afskaffes.

Frankrigs præsident Macron og Tysklands kansler Merkel har foreslået, at EU's operative, militære enheder udbygges til en EU-hær, samt at den militære kapacitet og våbenproduktion øges. I den forbindelse har danske politikere, herunder regeringens, i medierne gentagne gange luftet tanken om, at det danske forsvarsforbehold bør afskaffes.

Der er imidlertid ét vigtigt spørgsmål, politikerne ikke forholder sig til, når de udtaler sig om forsvarsforbeholdet: Kan forbeholdet overhovedet afskaffes uden at overtræde Grundloven? Og det siger sig selv, at det først skal afklares, hvad det indebærer i forhold til Grundloven at afskaffe forbeholdet, inden man overhovedet begynder at tale om at afskaffe det. Muligvis tænkte politikerne og deres rådgivende jurister i Justitsministeriet over spørgsmålet, dengang man overvejede hvad man skulle gøre

efter det danske nej til Maastricht-traktaten i 1992. Dengang blev der indgået et politisk kompromis, det såkaldte "nationale kompromis", som man derefter fik indarbejdet som de fire danske forbehold på topmødet i Edinburgh. Og man må sige, at det var klogt at holde Danmark ude fra EU's forsvars- og militære samarbejde, for derved undgik man en mulig konflikt med Grundlovens § 19, hvor der i stk. 2 og 3 står, at

"Bortset fra forsvar mod væbnet angreb på riget eller danske styrker kan kongen/regeringen ikke uden Folketingets samtykke anvende militære magtmidler mod nogen anden fremmed stat. Foranstaltninger, som kongen/regeringen måtte træffe i medfør af denne bestemmelse, skal straks forelægges Folketinget. Er Folketinget ikke samlet, skal det uopholdeligt indkaldes til møde".

og at

"Folketinget vælger af sin midte et udenrigspolitisk nævn, med hvilket regeringen rådfører sig forud for enhver beslutning af større udenrigspolitisk rækkevidde. Nærmere regler om Det udenrigspolitiske Nævn fastsættes ved lov".

Det vigtige er her, at Grundlovens § 19 fastslår, at myndigheden til at

træffe udenrigspolitiske beslutninger og beslutninger om dansk deltagelse i militært forsvar eller militær krigsførelse er kongens, dvs. regeringens, på betingelse af folketingets og udenrigspolitisk nævns medvirken i beslutningsprocessen. Og denne myndighed kan ikke gives til nogen anden myndighed uden at overtræde Grundloven eller ændre den. I juridisk sprog kaldes denne myndighedsbestemmelse i Grundloven et såkaldt "prærogativ", som regeringen deler med folketinget og udenrigspolitisk nævn.

Med Edinburgh-aftalens forsvarsforbehold undgik man at komme i en mulig konflikt med de to bestemmelser i Grundlovens § 19, stk. 2 og 3, for i aftalen står der, at

"Stats- og regeringscheferne tager til efterretning, at Danmark efter opfordring fra Den Vesteuropæiske Union (WEU) har fået status som observatør i denne organisation. De noterer sig også, at intet i Traktaten om Den Vesteuropæiske Union forpligter Danmark til at blive medlem af WEU. I overensstemmelse hermed deltager Danmark ikke i udarbejdelsen og gennemførelsen af afgørelser og aktioner inden for Unionen, som har indvirkning på forsvarsområdet, men Danmark vil ikke hindre, at der udvikles et snævrere samarbejde mellem medlemsstater på dette område".

Men hvad nu hvis forsvarsforbeholdet afskaffes? I så fald tiltræder Danmark fuldt ud de udenrigs-, sikkerheds- og militærpolitiske bestemmelser i Lissabon-traktaten. Om det er ønskeligt og klogt, kan naturligvis diskuteres, og det kan der tages politisk stilling til ved den folkeafstemning, der er nødvendig for eventuelt at afskaffe forbeholdet.

Spørgsmålet er imidlertid, om Grundloven overhovedet tillader, at Danmark tiltræder Lissabon-traktatens artikler 42- 46 om udenrigs-, sikkerheds- og militærpolitik? Men er det spørgsmål da ikke for længst blevet undersøgt og besvaret af Justitsministeriet i forbindelse med tidligere EU-traktater indtil og med Lissabon-traktaten? Nej, det er det ikke, og det finder vi nødvendigt at gøre regeringen, folkettinget, udenrigspolitisk nævn og den danske befolkning opmærksom på.

Spørgsmålet var aktuelt allerede i 1992, da der skulle tages stilling til, om Danmark ville kunne tiltræde Maastricht-traktaten, og hvor der for første gang var nogle nye bestemmelser om udenrigs-, sikkerheds- og militærpolitik. Dengang vurderede Justitsministeriet, at bestemmelserne ikke betød, at Danmark ville afgive suverænitet efter Grundlovens § 20, fordi den del af EU-samarbejdet ikke var overstatsligt, men "mellemstatsligt" og fordi eventuelle udenrigs-, sikkerheds- og militærpolitiske aftaler var "folkeretslige aftaler". Men ministeriet rettede alene fokus på Grundlovens § 19, stk. 1 for at afgøre, om Danmark ville kunne tiltræde traktaten uden af følge Grundlovs § 20. Ministeriet erkendte dog, at § 19 drejer sig om et prerogativ og citerede daværende professor Henrik Zahles opfattelse, at

"Enkelte af grundlovens bestemmelser forbeholder beføjelser for visse myndigheder. Det gælder således f.eks. grundlovens § 43, der indeholder et forbehold mod delegation af beskatningsbeføjelsen, samt

bestemmelser, der forbeholder "Kongen" udøvelsen af visse kompetencer, der under et betegnes prerogativer, med den virkning, at kompetencen ikke ved lov kan overlades til andre!!".

Zahle fastslår, at afskaffelse af et prerogativ kræver en § 88-afgørelse, det vil sige en grundlovsændring. Ikke desto mindre undlod Justitsministeriet at undersøge og vurdere spørgsmålet i notatet om Maastricht-traktaten, samtidig med at man så væk fra Grundlovens § 19, stk. 2 og 3.

I og med forsvarsforbeholdet i Edinburgh-aftalen blev spørgsmålet sat i en midlertidig parentes. Og i forbindelse med de næste EU-traktater frem til den såkaldte Forfatnings-traktat, undersøgte Justitsministeriet igen, om traktaterne betød yderligere afgivelse af dansk suverænitet til EU efter Grundlovens § 20. Men ministeriet undersøgte og vurderede heller ikke i de tilfælde, om prerogativet i Grundlovens § 19 var anledning til konflikt med traktatbestemmelserne. Forfatnings-traktaten kom ikke til folkeafstemning i Danmark, fordi den blev stemt ned i Frankrig og Holland, og efter en "tænkepause" foreslog EU igen traktaten i en ændret skikkelse med næsten samme indhold under navnet Lissabon-traktaten. Den kom ikke til folkeafstemning, da Udenrigsministeriet vurderede, at den ikke betød suverænitetsafgivelse efter Grundlovens § 20, og regeringen tiltrådte traktaten på grundlag af et flertal i folkettinget. Det førte til en lang retssag, som vi var medinitiativtagere til og deltagere i indtil Højesterets sidste dom, hvor Højesteret blandt andet minder regeringen om dens pligt til at tilse, at Grundloven overholdes ved tiltrædelse af EU-traktater. Den pligt må også gælde i forhold til prerogativet og bestemmelserne i Grundlovens § 19 om mulighedsbetingelserne for regeringen for at beslutte at anvende dansk militær til krigsførelse.

Efter at have repeteret Justitsministeriets notater og redegørelser for EU-traktaterne siden Maastricht-traktaten konstaterer vi, at betydningen af Grundlovens prerogativ i § 19 aldrig er blevet forfatningsretligt undersøgt og vurderet i forhold til det gældende traktat-grundlag for Danmarks medlemskab af EU. Vi konstaterer tillige, at Justitsministeriets måde at analysere det udenrigs-, sikkerheds- og militærpolitiske samarbejde på med en forståelse af det som mellemstatsligt og beroende på "folkeretlige aftaler" ikke synes dækkende for den forfatningsjuridiske og politiske realitet. Hvis forsvarsforbeholdet afskaffes, hæves den parentes forbeholdet hidtil har sat omkring prerogativet i § 19. Derfor er det bydende nødvendigt at afklare spørgsmålet forfatningsjuridisk, inden en folkeafstemning om forbeholdets eventuelle afskaffelse. Afklaringen er endnu mere tungtvejende end § 20-vurderingerne, for den drejer sig om, hvorvidt det er nødvendigt at gøre det fulde traktatmedlemskab på det udenrigs-, sikkerheds- og militærpolitiske samarbejde i EU betinget af Grundlovens § 88.

Da emnet berører det så alvorlige spørgsmål om brug af det danske militær til forsvar og om mulighedsbetingelserne for dansk krigsførelse, og da regeringens ministerielle jurister erfaringsmæssigt ikke er ganske uvildige i forhold til regeringens politiske bestræbelser, og da spørgsmålet ikke på forhånd kan indbringes for domstolene, bør regeringen efterleve sin pligt til at undersøge det forfatningsjuridiske spørgsmål ved en kommission af de fremmeste, forfatningsjuridiske sagkyndige ved de juridiske fakulteter. Resultatet af kommissionens arbejde bør naturligvis offentliggøres på en for offentligheden let tilgængelig måde.

Med venlig hilsen

*Thorkild Sohn
Helge Rørtoft-Madsen*

EU-parlamentsvalget 2019

Ikke mindre end tre medlemmer af Nødvendigt Forum er opstillede til EU-parlamentsvalget her i maj.

Det drejer sig om Jørgen Grøn, Mette Langdal og Thorkil Sohn.

JØRGEN GRØN er medlem af styrelsen for Nødvendigt Forum og er tidl. medlem af SF. Jørgen Grøn var formand for SF-Nordjylland indtil februar 2019, hvor han blev ekskluderet af partiet, fordi han opstiller for Folkebevægelsen mod EU. Han har været medlem af partiet i 42 år og har beklædt en række tillidposter i SF, bl.a. som byrådsmedlem i Hobro i 10 år. Jørgen Grøn lægger afgørende

vægt på demokrati og Danmarks selvstændighed.

METTE LANGDAL er menigt medlem af Nødvendigt Forum og medlem af Danmarks Retsforbund og udtaler: Jeg går til valg på at få magten tilbage til Danmark. I EU foregår lovgivningen bag lukkede døre. Det er kun Kommissionen, som har ret til at fremsætte lovforslag, og hvis Parlamentet, som dog bliver hørt, har ændringsforslag, er det ikke engang sikkert, at de bliver behandlet! De love, som bliver truffet i EU SKAL Danmark i de fleste tilfælde indføre, selv om vi kunne have lavet bedre

love selv. Lad os melde os ud af EU så hurtigt som muligt, så det danske Folketing kan få lovgivningsmagten tilbage.

THORKIL SOHN er tidl. efterskoleforstander, nuværende medlem af styrelsen for Nødvendigt Forum og af Danmarks Retsforbund samt af landsledelsen i Folkebevægelsen mod EU. Thorkil Sohn lægger – som de øvrige – stor vægt på Danmarks selvstændighed og folkestyret.

Vi beder vore læsere overveje, om det kunne være en mulighed at stemme på en af disse tre.

Læserbrev

Læserbrev i JydskeVestkysten, her bragt med tilladelse af forfatteren Mads Engelund Larsen. Formand for Dansk Folkepartis Ungdom i Esbjerg.

Danmark har 13 ud af 751 pladser i Europa-parlamentet - det er ingenting! Derudover sidder kommissionen uden folkeligt mandat, ingen har nogensinde stemt på dem. Hver gang danskerne bliver spurgt om et EU anliggende, er det altid et spørgsmål om status quo eller mere EU. Lige siden vi kom

med i 1973 har EF og senere EU kun udviklet sig i én retning og det er mod mindre selvstændighed til nationalstaten og mere magt til EU.

Globaliseringen vil ingen ende tage. Ifølge Venstre skal vi nu have hængt EU flaget op i Folketinget og ifølge Juncker spille under samme fane til OL i 2036. Formanden for Alde-gruppen, hvor venstre og de radikale sidder for Danmark, har udtalt, at problemet med EU er, at nationalstaterne ikke vil afgive suveræniteten, og vi er nødt til at

gradbøje demokratiet for at redde EU. Til det siger jeg stort nej. Jeg er dansker, vi er danskere og vores flag er Dannebrog. Hvis ikke vi får meldt Danmark ud, vil denne udvikling fortsætte. United States of Europe er på vej. Danmark er Danmark og intet andet. Vi skal ikke underlægges regler af franske, belgiske og tyske politikere. Det smukke ved Europa er vores forskelle, derfor skal vi naturligvis ikke have de samme love og regler, det er umuligt, for vi er forskellige, heldigvis. Lad os så komme ud.

Fædrelandenes Europa
eller
Europæisk Union

Repræsentativ meningsmåling:

Danskerne vil hellere have et nordisk forbund end dansk EU-medlemskab

Uddrag af pressemeddelelse 20/4-19 fra Lave K. Broch, kandidat til EU-parlamentet.

En ny og repræsentativ meningsmåling, foretaget af Sentio, viser, at flere danskere, nemlig 42,7 %, ønsker et nordisk forbund fremfor et fortsat EU-medlemskab, der kun støttes af 40,5 %.

„Det er en fantastisk nyhed, at flere danskere hellere vil have et nordisk forbund end et fortsat EU-medlemskab – især i en tid med uklarhed

om Brexit. Det giver god mening, for det nordiske samarbejde er populært og EU's centralisering af magt fortsætter. Det er derfor oplagt, at der ses efter alternativer til den EU-stat, der er under udvikling. Et nordisk forbund kombineret med et EFTA-medlemskab vil være langt bedre for vores land end at blive til en delstat i Europas Forenede Stater,“ siger **Lave K. Broch**, der er 1. suppleant til EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU, og kandidat til EU-parlamentet.

Meningsmålingen blev lavet fra den 4. april til den 10. april og 1003 personer blev interviewede.

Sentio har udført målingen for Lave K. Broch, Frit Norden, Retsforbundet, Nødvendigt Forum og Radikalt EU-kritisk netværk.

Det spørgsmål, Sentio stillede respondenterne, var: ”Hvis der kunne etableres et nordisk forbund bestående af Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige med fælles politik inden for en lang række områder f.eks. miljø, retspolitik og udenrigspolitik samt handelsaftaler med EU og andre lande - og du fik valget mellem, at Danmark skulle indgå i det nordiske forbund eller være medlem af EU. Hvad ville du så stemme for?”

Tyskland og EU

Indtryk fra den tyske EU-modstand

Af Torben Bramming

Sognepræst Ribe.

Den tyske EU-modstand ligner ikke helt den danske. Der er kun et EU-skeptisk parti i den tyske Bundestag nemlig Alternative für Deutschland (AFD). Den EU-modstand som ellers måtte eksistere er apolitisk eller findes i små og betydningsløse fraktioner.

Partiet er opstået i en kamp mod den fejlslagne fælles mønt Euroen. Da det gik op for dele af de tyske økonomer, hvor farligt et projekt den fælles mønt var i forbindelse med finanskrisen og den græske økonomis

sammenbrud, samlede man sig i et større forum, som indsendte deres betænkeligheder ved møntunionen til kanslerinde Angela Merkel. Denne ignorerede imidlertid de bekymrede stemmer. Dette førte til dannelsen af partiet.

I forbindelse med den store flygtninge/migrantkrise i 2015, hvor Tyskland brød de fælles aftaler om Schengen og Dublinaftalerne og lukkede grænserne op, fik partiet en migrantmodstand som hovedtema, hvilket havde været undervejs i et par år under store interne magtkampe mellem en nationalkonservativ og en

liberalistisk fløj. Den nationalkonservative gik af med sejren, som man kan læse af partiets oplæg til Europaparlamentsvalget den 26. maj.

Den nye EU-modstand begrundes ikke i en grundlæggende afstandtagen til EU, men har fået sin form af de mange områder, hvor EU har svigtet på i forhold til løfter og indgåede traktater.

Det er fædrelandenes EU, som man er fortalende for og EU ses som et fejlslagent forsøg på at skabe en stat.

Fortsættes på næste side ►►

Man har altså en klar skelnen mellem EU som ideologi og bureaukrati og så Europa som lande, der hører sammen historisk, kulturelt og religiøst. Man er således imod optagelsen af Tyrkiet i EU. Argumentationen mod EU er altså mere fremført som sund fornuft end noget andet. Det betyder, at EU-ideologiske ansatser på f.eks. klima-, "gender"- og forsvarsområdet i debatter og artikler behandles og afsløres som virkelighedsfjerne, f.eks. grænseværdier for luftforurening for dieselmotorer, afskaffelse af forbrændingsmotorer, faren ved en EU hær osv.

En vigtig sag for den tyske EU-modstand er også bank- og socialunionen, som underminerer de rige landes pensions- og socialsystemer.

AFD står, som sagt, alene i det politiske landskab og anses for pariaer. De bliver beskyldt for at være fascistiske, racistiske og nazistiske, kommer ikke til orde i debatter i det offentlige rum, fordi venstreorienterede fra Linke, Antifa og til SPD og Grønne forsøger at tvinge dem til tavshed ved larm og intimidering. Der øves også fysiske anslag mod AFD politikere; biler er blevet brændt af eller overhældt med maling, hærværk på huse, defameringer på arbejdspladsen, som har ført til fyringer, bombe- og andre anslag på partikontorer. I dette spil anses EU-modstand for at være fascistisk og vejen mod et nyt Nazityskland.

Man taler i AFD om det tyske folk. Det er et ømtåleligt område og har været det siden krigen. Nogle vil måske huske den tyske idrætssociolog Henning Eichberg, som på grund af sin grundtvigsk inspirerede tale om folk, blev udelukket fra den tyske universitetsverden og at Ove Korsgaard blev hentet til Syddansk Universitet og derefter underviste på Gerlev Idrætshøjskole og blev medlem af SF. Dette blot sagt for at understrege at AFD's tanker om det tyske folk ikke ville vække nogen særlig opsigt i Danmark, men det er noget andet

i Tyskland og derfor er det sværere der at tale om fædrelandenes Europa. Man taler om folkeafstemninger, som dem vi kender i Danmark, men det bliver af andre partier set som dybt problematisk.

AFD ligger pt. i meningsmålingerne på omkring 12-14%. Der er dog stor forskel på øst og vest. I Sachsen ligger de f.eks. på 25% i meningsmålinger, mens det er omkring 10% i Nordrhein Westfalen.

Der er også en mere intellektuel EU-modstand, som samles i tidsskriftet *Sezession* og forlaget *Antaios*, som udgives af Götz Kubitschek. Man prøver at finde en national og folkelig stolthed i den store tyske kultur og litteratur og vise veje ud af den politisk korrekte ideologi, som præger journalister, politik og højere læreanstalter. Det er i dette tidsskrift, man finder artikler om folk

som Henning Eichberg. Denne del af den tyske EU-modstand er delt mellem Kubitscheks kristne del og en del, som er ikke-kristne på den ene side og modstandere af EU-repræsenteret f.eks. af Benedikt Kaiser på den anden side. Her er spørgsmålet ikke, om EU skal afskaffes eller Tyskland meldes ud af EU, men igen et spørgsmål om hvilke grundlæggende ideer, som skal præge det og hvor meget magt et centralt bureaukrati i Bruxelles skal have. Disse tænkere, og særlig Götz Kubitschek, afholder seminarer, der samler tyske studenter og politikere fra AFD, som spidskandidaten for AFD Meuthen, Höcke og en af partiets ledere Gauland. Så tænkningen omkring EU og modstanden mod det centraliserede, udemokratiske bureaukrati er mere pragmatisk og intellektuel end den danske EU-modstand.

EU's **mangel** på demokrati den dag i dag

Af Helge Rørtoft-Madsen
Fhv. sognepræst samt medlem af
styrelsen for Nødvendigt Forum.

Den 14. marts døde en af EF/EU-modstandens frontkæmpere, professor Kai Lemberg, 99 år gammel. Han havde været med lige siden 1972 i Folkebevægelsens ledelse og senere i Junibevægelsens. I et års tid arbejdede vi i en "demokratigruppe" og udgav bogen *Demokrati i Danmark, Norden og Europa – med en vision* i 1997 med en stor analyse af EU's mangel på demokrati. Trods traktatændringer siden dengang er det stadig vigtigt ved EU-parlamentsvalget at gøre opmærksom på det fraværende demokrati i EU's opbygning og funktion den dag i dag:

1. MAGTDELINGSPRINCIPPET:

Det demokratiske princip om magtens tredeling mellem den lovgivende, udøvende og dømmende magt er ikke indskrevet i EU's traktat (forfatning) og findes ikke i EU's opbygning. I EU har det folkevalgte EU-parlament ikke ret til at foreslå og vedtage love. Retten til at foreslå love og til se deres overholdelse har derimod den udøvende magt, Kommissionen. EU-parlamentet skal kun godkende foreslåede love. Desuden spiller Det Europæiske Råd, der består af ministre fra medlemslandene (altså udgår af en udøvende magt) en vigtig, overordnet lovgivende rolle. Og endelig er EU-domstolen en partisk domstol, som dømmer til gunst for EU's principper om fri bevægelighed og integration.

2. NÆRHEDSPRINCIPPET:

Det demokratiske princip om nærhed mellem lovgiver, administrator og de berørte borgere er ikke gennemført i EU. EU har ikke et nærhedsprincip, men et såkaldt subsidiaritetsprincip, som betyder at EU afgør på hvilket niveau beslutninger skal tages, jf. Lisabon traktatens bestemmelse om "Funktionsmåde" artikel 2: "Medlemsstaterne udøver deres kompe-

tence, i det omfang Unionen ikke har udøvet sin."

3. PARLAMENTARISMEPRINCIPPET:

En demokratisk regering skal udgå fra den folkevalgte forsamlings flertal, men EU's kommissærer er ikke direkte politisk folkevalgte eller udgået fra parlamentet.

4. ANSVARLIGHEDSPRINCIPPET:

Princippet om at ministre skal stå til ansvar over for de folkevalgte repræsentanter findes ikke i EU. Embedsmænd og kommissærer i Kommission med den udøvende magt står kun i begrænset omfang til ansvar over for parlamentet.

5. RETSSTATSPRINCIPPET:

Ganske vist står alle borgere lige over for EU-domstolen, men den har ingen lægmandsdeltagelse.

6. OFFENTLIGHEDSPRINCIPPET:

Princippet om at der skal være fuld åbenhed og offentlighed i forhold til lovgivningen og administrationen og i retshandlinger og -akter er ikke gennemført i EU. I årenes løb er der indført tiltag til offentlighed, men langt fra generelt.

**Nødvendigt Forums
HJEMMESIDE**

Besøg os på www.nodvendigt-forum.dk

Vedtægter for **Nødvendigt Forum**

§ 1.

Nødvendigt Forum har som formål:
- på folkestyrets grundlag gennem oplysning at hævde Danmarks selvstændighed som frit og folkestyret land, der samarbejder mellemfolkeligt og mellemstatsligt med andre europæiske lande og med lande uden for Europa i sager af fælles betydning.

- Nødvendigt Forum arbejder for, at Den Europæiske Union opløses og erstattes af et ikke centralstyret samarbejde mellem Europas lande.

§ 2.

Nødvendigt Forum virker ved udgivelse af bladet af samme navn, gennem studiekredse og oplysnings- og debatmøder, og gennem samarbejde med andre foreninger og bevægelser.

§ 3.

Enkeltpersoner, der kan tilslutte sig bevægelsens formål, kan optages som medlemmer. Kontingentet fastsættes af landsmødet.

§ 4.

Bevægelsens højeste myndighed er det årlige landsmøde, som indkaldes med et varsel På mindst 4 uger.

§ 5.

Bevægelsen ledes af en styrelse På indtil 15 personer, hvoraf 1/3 er På valg hvert år. Første gang vælges 5 personer uden for initiativtagernes kreds.

Indtil afholdelse af det første ordinære landsmøde, består styrelsen af udgiverkredsen (initiativtagerne). Landsmødet skal godkende vedtægter, regnskab og budget.

Der vælges 2 revisorer og 1 revisor-suppleant for 3 år ad gangen.

§ 6.

Beslutninger på landsmødet træffes ved simpelt stemmeflertal. Stemmeret og ret til at blive valgt til styrelsen har ethvert medlem, der har betalt kontingent.

§ 7.

Vedtægterne kan kun ændres med 2/3 deles flertal af de stemmeberettigede på 2 hinanden følgende landsmøder med mindst 5 måneders mellemrum.

§ 8.

Forslag til vedtægtsændringer, der ønskes behandlet På landsmødet skal være styrelsen skriftligt i hænde

senest 4 uger før landsmødet. Forslag til valg af kandidater skal være styrelsen skriftligt i hænde senest 1 uge før landsmødet.

§ 9.

Styrelsen nedsætter efter behov arbejdsudvalg af styrelsen eller af medlemmer uden for den. Udvalgene og deres sammensætning offentliggøres i bladet.

§ 10.

En kasserer varetager bevægelsens økonomi, og der aflægges et årligt regnskab. Regnskabet følger kalenderåret. Regnskabet offentliggøres. Kassereren og et styrelsesmedlem kan tegne foreningen i alle økonomiske forhold.

§ 11.

I tilfælde af opløsning, skal evt. økonomiske midler gå til oplysningsarbejde, der er i overensstemmelse med bevægelsens formål. Opløsning af bevægelsen kan kun finde sted efter bestemmelserne i § 7.